

z Veľkého Tarkaňa a spisali všetok hnuiteľný majetok a zásoby mimo vnútorného zariadenia bytu a kuchyne. Od toho času sme mali pokoj.

Až v piatok 11. 11. 1938 prišli na kolóniu četníci na dvoch vozoch a so starostom obce Pribeňík. Po domovej prehliadke ma vyzvali, aby som zapriahol svoje kone do voza. Po zapriahnutí koní ma spúťali reťazou spolu s Miroslavom T. Keď sme všetci muži boli pozatýkani, nasadli sme na vozy a odviezli nás na četnicku stanicu do Kráľovského Chlmca. Po spísaní našich nacionálii nás mužov jedného po druhom brali surovým spôsobom do susednej miestnosti. Bol som druhý v poradí. V miestnosti boli traja civili. Vypytovali sa ma, či som bol legionárom. Keď som sa priznal, že som slúžil v ruskej légii, dvaja muži ma začali silne fackovať.

Potom mi rozkázali dať dole topánky a kabát a surovým spôsobom položili ma na lavičku, kde mi priviazali nohy. Jeden muž mi skočil rozkročmo na lopatky a dvaja ma bili po chodidlách nejakým tvrdým predmetom, asi pendrekom. Po stýraní chodidiel ma bili po zadnej časti tela až som upadol do bezvedomia. Poliali ma vodou, kabát mi hodili na ruky, obul som sa do topánok a vyhodili ma do susednej miestnosti, kde už bol stýraný Emil P. V miestnosti bol vyšší četnický dôstojník s jednou zlatou hviezdou. Ten mi nedovolil, aby som sa mohol posadiť a zašnúrovať si topánky. Prišiel ku mne a surovým spôsobom päťou tlkol ma do žalúdka. Týmto spôsobom nás bolo stýraných sedem mužov. Potom nás vyviedli na dvor, postavili do radu, a to takým spôsobom, že mal som dojem, že nás chcú odstreliť. Po chvíľke nás vyviedli na ulicu, kde už stál pripravený autobus a nasadli sme do neho. Len potom, keď sme už boli v autobuse, začali vyvádzať naše ženy a deti a priviedli ich za nami. Toto všetko sa stalo medzi 11. a 12. hodinou v noci. Autobusom nás doviezli na hranicu pri Užhorode, kde nás zoradili po dvoch a začali býkovcom biť bez ohľadu, či bol muž, žena alebo dieťa. Útekom sme sa dostali na územie ČSR.

Po príchode do Michaloviec bol som poslaný do nemocnice. Túto výpoveď môžem v prípade potreby potvrdiť prísahou.

Podpísané a prečítané.

Imrich Džuppa
Zapisovateľ
Strážmajster Gregor
Svedok
Nečitateľný podpis, v. r.
notár

Josef D., v. r.

SNA, KÚ, kr. 256, f. 71527/38 prez, bez č.

30. november 1938, Bojná.

Protokol napísaný s Gejzom N., poštovým doručovateľom v obci Krátke Kesy, ktorý vypovedal, ako ho maďarské úrady zbavili zamestnania a pod hrozbou perzekúcie opustil okupované územie.

Protokol

Podpísaný udáva toto:

Od 10. 3. 1938 bol som zamestnaný ako poštový posol na poštovom úrade v Krátkych Kesochoch (*Marcelová*), okres. Stará Ďala (*Hurbanovo*). Keď naše úrady pred okupovaním toho územia maďarskou armádou opustili územie a nakoľko som bol našimi úradmi predtým upovedomený, aby som tam i pod maďarskou vládou zostal, ďalej som vykonával službu. Preto som ostal v obci Krátke Kesy s úmyslom, že budem prijatý maďarskými úradmi do poštovej služby.

Keď prišla maďarská správa prevziať úrad, zahlásil som sa, že chcem zostať naďalej vykonávať službu pod maďarským režimom. Nato ma vypočuli a asi na jednu hodinu ma poslali preč z kancelárie a za ten čas, čo som bol vzdialený, prijali do služby za poštového posla jedného tamojšieho obyvateľa. Asi o hodinku som sa vrátil späť, maďarský úradník vzal zápisnicu o mojej príslušnosti a podmienkach služby, ktorú som podpísal. Potom som bol vyzvaný, aby som vyčkal ďalšie stanovisko hlavného úradu z Budapešti.

Čakal som asi 14 dní. Jedného dňa ma predvolalo maďarské četníctvo a počali mi vytýkať rôzne nezmysly a obviňovať ma, že som nazýval Maďarov špinavými. Ďalej mi hovorili, že ak nechcem byť prenasledovaný, lepšie bude, keď sa odtiaľ stratím, pokiaľ nebude horšie, lebo ma môžu zavrieť. Potom mi nechali podpísať vyhlásenie, že od maďarskej vlády nepožadujem zamestnanie a nemám iné požiadavky. Napokon som bol odoslaný do Starej Dály na vojenské veliteľstvo. Tam mi hovorili, že ak sa chcem dostať domov, musím napísať dobrovoľnú žiadosť, podpísanú dvoma svedkami Slováckmi. Potom mi pripomenuli, aby som do žiadosti nepísal, že ma četníctvo prenasleduje, ale že Slovensko mi je rodná zem, kde mám rodičov a príbuzných. Prv však ma upozornili, že ak si budem sťažovať na maďarskú vládu, zavrú ma.

Vtedy som napísal žiadosť, na ktorú som dostal príležitostnú priepustku, na základe ktorej som v priebehu piatich dní mal opustiť územie. Z obavy, aby neskoršie Maďari so mnou nenakladali zle, dňa 22. 11. 1938 som odišiel z obce Krátke Kesy a prišiel domov ku svojim rodičom v Bojne, kde som aj príslušný.

Až do samého odchodu z maďarského územia ma však nikto nebantoval, ani som nebol vo väčšom rozsahu prenasledovaný. Svoje osobné veci som si priniesol so sebou a na svojom majetku som od maďarského obyvateľstva žiadnu škodu neutrpel.

Týmto moju výpoveď končím a viacej nemôžem nič udať.

Svedok:
nečitateľný podpis, v. r.
Vrchný strážmajster

Podpis vypočúvanej stránky:
Gejza N., v. r.